

În această perioadă, Sfântul Stelian s-a preocupat în principal de copii, nu doar de cei neputincioși trupește, ci și de cei care aveau nevoie de îndrumare duhovnicească. Familii din toate categoriile sociale se spune că au încredințat Sfântului Stelian educarea copiilor lor, iar el a fost constrâns să caute un spațiu mai mare pentru a se îngriji de atât de mulți oameni. El a creat probabil prima grădiniță din lume, unde mamele își puteau lăsa copiii în siguranță, în timp ce se îngrijeau de treburile zilnice.

Stelian va deveni și sfântul protector al copiilor încă nenăscuți, datorită povestirilor despre rugăciunile sale miraculoase pentru o tânără femeie care îl ajuta cu îngrijirea copiilor, dar care nu putea avea copii. Când femeia a rămas însărcinată, soțul ei a răspândit vestea despre această minune și

femei care nu puteau naște de mulți ani au venit la pustnic. Cele care au avut credință adevărată în Mântuitorul Iisus Hristos au primit darul nașterii de prunci.

Bucuria senină a chipului Sfântului Stelian a fost caracteristica sa definitorie, pentru că zâmbea mereu. Conform povestirilor orale, a fost căutat de către mercenari lacomi și ispitit cu tot felul de propuneri pentru a-și vinde darurile și a-l jefui de bogăția sa cea curată, dar pentru acești oameni, el a avut întotdeauna același răspuns: că a fost plătit în avans pentru munca sa când pacea Sfântului Duh a venit peste dânsul.

A trăit până la adâncă bătrânețe și se spune că atunci când a fost înmormântat, chipul său încă păstra strălucirea unui zâmbet discret al luminii Domnului.

Sursa: orthodoxwiki.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Joi 30 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat
Duminică 3 decembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 31-a după Rusalii (<i>Vindecarea orbului din Ierihon</i>)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

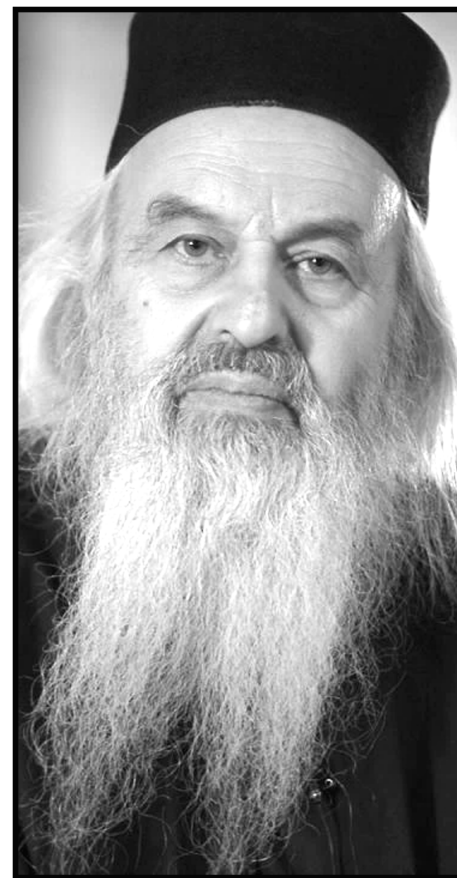
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Dacă vrei să sporească iubirea lui Hristos, trebuie să se domolească toate celelalte iubiri: de trup, de sine și de patimi”

– Sfântul Cuvios Porfirie

Nr. 515 / 26 noiembrie 2023

**PĂRINTELE
RAFAIL NOICA**
SCHITUL LĂZEȘTI, MUNȚII APUSENI

SĂ PĂZIM CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Cuvântul lui Dumnezeu este cultura duhului. Mi-amintesc când am venit în România după mulți ani, cineva mi-a vorbit de Părintele Paisie Olaru și mi-a spus că i-a cerut înainte de moarte un cuvânt pentru tineretul român. Și cuvântul a fost acesta: “Să păzească cuvântul lui Dumnezeu”. Am auzit două-trei cuvinte frumoase despre Părintele Paisie Olaru, dar când am auzit cuvântul acesta, nu știu de ce l-am îndrăgit foarte mult în inima mea. Și m-am gândit că asta este poate un cuvânt mai mare decât ne dăm seama: “Să păzească cuvântul lui Dumnezeu”. Începem a păzi cuvântul lui Dumnezeu, a-l cultiva la nivelul la care ne găsim. Etic îl înțelegem? Păi etic încercăm să-l păzim, dar aş vrea să atrag atenția la asta: Nu acolo să rămână mintea noastră, nu acolo să caute, să nu formalizăm – viața să căutăm.

Există o cercetare duhovnicească pe care trebuie s-o

facă omul. Există un “de ce”, o întrebare pe care trebuie s-o pună omul. Trebuie să înțelegem sensul și esența lucrurilor. Nu este numai paza unui “Fă asta, nu te gândi de ce, doar să fie așa, că așa-i bine!” Dumnezeu nu a spus lui Adam “Să nu mănânci din pomul acela, că asta-i rău!” A explicat lui Adam: “Să nu mănânci din pomul acela, că în ziua în care vei mânca, vei muri”. Și vedem că de o anume moarte a și murit, deși trupul mai avea să-și trăiască un termen până la moarte, dar în duh a murit, s-a despărțit de Dumnezeu, s-a învrăjbit cu Dumnezeu. În loc să se bucure de venirea lui Dumnezeu, s-a înfricoșat, s-a rușinat și s-a ascuns. Noțiunile astea de frică, de rușine, de ascundere sunt foarte mari.

Așadar, să păzească cuvântul lui Dumnezeu. Noi începem prin a păzi cuvântul așa cum ne taie capul. Dar aș vrea să îndemn pe frații și pe surorile mele să înțeleagă, să năzuiască, să caute în rugăciune mai departe decât ce ne taie capul astăzi. Că nu este numai o păzire a unui cuvânt – etică; cuvântul nu este o poruncă morală, deși are și efectul asta, dar e numai un efect, și efect secundar. Este Cuvânt de Viață. Păzind cuvântul lui Dumnezeu, dăm posibilitatea acestui cuvânt să sălășluiască în noi și să petreacă în noi. Și descoperim că acesta este cuvântul care pe noi ne păzește.

Până la urmă cine păzește pe cine? Omul păzește cuvântul lui Dumnezeu? Mai adevărat, cuvântul pe care-l păzesc, pe mine mă păzește.

Și nu numai mă păzește, ci mă duce mai departe. Cât de departe? Spune Scriptura că trupul și sângele nu pot moșteni Împărăția Cerurilor, Împărăția Cerurilor nu este în trup și sânge, în mâncări și în înfrânări: este Împărăția Duhului. Scris este – tot de Apostolul Pavel, căruia i s-au dezvăluit taine adânci: *“Ochi n-au văzut și urechi n-au auzit, și nu s-a suit la inima omului ce a pregătit Dumnezeu celor care-L iubesc pe El”*. Dacă ochi n-au văzut și urechi n-au auzit, dacă n-a intrat în inima omului, cum putem să mergem către acestea pe care nu le vedem și nu le auzim? Sunt așa departe de noi, că nimica omenesc nu le poate înțelege.

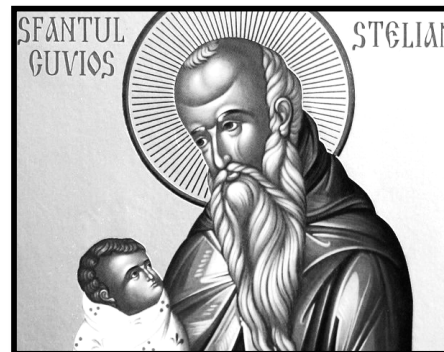
Cultura Cuvântului tocmai către acest nevăzut, neauzit, neînchipuit de om conduce. Cuvântul lui Dumnezeu vine din împărăția Cerurilor, și nu numai că ne păzește, dar ne și duce în împărăția Cerurilor.

Ce este împărăția Cerurilor? Mântuitorul zice: *Să nu căutați la dreapta și la stânga. Împărăția este în voi*. Împărăția este în om, și cuvântul lui Dumnezeu caută să sălășluiască în om. Omul este la început ca un animal, fără nimica peiorativ; adică trăind în viața materiei, în viața animalică, dar spre deosebire de alte animale care viețuiesc ca noi pe pământ, care se nasc ca noi pe pământ, care cresc ca noi și aparent mor ca noi, spre deosebire de aceste animale vedem în năzuința aceasta a omului, în poftele acestea, de neîmplinit prin nimica material în

om, vedem căutarea aceasta, care trădează chipul dumnezeiesc în om.

Omul niciodată nu se va putea satisface pe pământul acesta, nici cu cele mai mari plăceri, nici cu cele mai groaznice păcate, nici cu cele mai mari înfăptuiri ale istoriei, ci poate să moară deznădăjduit, chiar fiind împlinit în toate; fiindcă alta năzuiește omul, dar nu poate atinge. Trup și sânge nu pot moșteni lucrurile acestea, pe care trupul și sângele nu le pot vedea, nu le pot auzi, nu le pot percepe, nu le pot intui, decât un firicel vag. Dar cultivând în noi acest cuvânt, însuși cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul descoperă ceea ce este El.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

SFÂNTUL STELIAN

† 26 NOIEMBRIE

VIAȚA SFÂNTULUI STELIAN, OCROTITORUL COPIILOR

Sfântul Stelian Paflagonul s-a născut în veacul al șaselea în Adrianopole, în provincia Paflagonia (Turcia de astăzi), într-o familie

foarte bogată. La o vârstă fragedă, Stelian s-a alăturat eremiților din pustie, cu gândul de a-și curăți sufletul printr-o perioadă de meditație și rugăciune precum și prin viețuirea alături de oameni care, precum el însuși, doreau a-și dăruia viața Domnului Iisus Hristos.

Spre deosebire de alți pustnici însă, el nu s-a retras complet din lume, preferând să meargă între oameni pentru diverse faceri de bine, pentru a se întoarce apoi în mica lui peșteră pentru liniștire și rugăciune.

Conform tradiției, rugându-se într-o noapte pentru îndrumare în a-i ajuta pe ceilalți, Sfântul Stelian a simțit o prezență dumnezeiască, fiind cuprins de slava cea mare a Sfântului Duh. A doua zi, a ieșit din peștera sa cuprins de o bucurie și pace duhovnicească pe care nu le mai cunoscuse înainte.

În peregrinările lui obișnuite, în care sfătuia și mângâia, s-a simțit atras să-și așeze mâna pe un copil rănit, ceea ce înainte nu îndrăznise să facă; a simțit puterea Domnului trecând asupra copilășului suferind prin mâna sa cea întinsă. Copilul și-a revenit imediat, iar de atunci Sfântul Stelian a fost căutat de către fiecare suflet aflat în suferință din împrejurimi, tineri sau bătrâni. Peștera sa a devenit un loc de atracție pentru bolnavi și oameni aflați în diverse suferințe, mulți dintre ei primind vindecări complete prin puterea lui, dar și prin propria lor credință, fără de care cel care suferea nu putea fi ajutat.